

HÖGSTA DOMSTOLENS BESLUT

Mål nr

meddelat i Stockholm den 3 februari 2005

Ö 1220-03

KLAGANDE

Polismyndigheten i Skåne, Polisområde Malmö,
205 90 MALMÖ

MOTPART

PH

SAKEN

Felparkeringsavgift

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Hovrätten över Skåne och Blekinge, avd. 3, beslut den 28 februari 2002
i mål ÖÄ 2672-02

HÖGSTA DOMSTOLENS AVGÖRANDE

Med ändring av hovrättens beslut ålägger Högsta domstolen PH betalningsansvar för parkeringsanmärkning utfärdad den 13 november 2001 med ärendenummer
XXXXXXXXXX

YRKANDE I HÖGSTA DOMSTOLEN

Polismyndigheten har yrkat att Högsta domstolen skall fastställa polismyndighetens beslut

PH har inte avhörts.

SKÄL

PH erhöll den 13 november 2001 en parkeringsanmärkning när hans bil stod uppställd på en parkeringsplats på Baltzarsgatan i Malmö. Anmärkningen avsåg överträdelse av lokal trafikföreskrift då bilen parkerats på plats avsedd för rörelsehindrad person med särskilt parkeringstillstånd. PH transporterade vid tillfället sin far, EH, som innehade ett giltigt parkeringstillstånd för rörelsehindrad som utfärdats av Linköpings kommun. Parkeringstillståndet låg vid bilens framruta men var i huvudsak dolt och inte läsbart för parkeringsvakten.

Fråga i målet är om redan innehavet av parkeringstillstånd för rörelsehindrade ger rätt att parkera på den aktuella platsen eller om, såsom polismyndigheten hävdar, rätten att parkera är villkorad av att tillståndshandlingen förvaras synligt i bilen.

Av lokal trafikföreskrift för Malmö kommun, som utfärdats med stöd av 10 kap. 1 § första och andra stycket 13 trafikförordningen (1998:1276), framgår att på den plats där PHs bil var uppställd endast sådana fordon får parkeras som används för befordran av rörelsehindrad person med särskilt parkeringstillstånd.

Enligt 13 kap. 8 § trafikförordningen kan ett särskilt parkeringstillstånd utfärdas för rörelsehindrade personer. Tillståndet kan utfärdas både till rörelsehindrade som själva kör motordrivna fordon och till andra rörelsehindrade som regelbundet behöver hjälp av föraren utanför fordonet. Vidare framgår att sådana tillstånd gäller i hela landet och ger rätt att parkera på parkeringsplatser som genom lokala trafikföreskrifter reserverats för rörelsehindrade med parkeringstillstånd.

Vägverket får enligt 13 kap. 9 § samma förordning meddela föreskrifter om utformningen av parkeringstillstånd för rörelsehindrade och om hur sådant parkeringstillstånd skall användas. Med stöd av nämnda bemyndigande har sådana föreskrifter utfärdats; Vägverkets föreskrifter om parkeringstillstånd för rörelsehindrade (VVFS 1999:176). I 3 kap. 1 § i dessa föreskrifter anges att, när ett parkeringstillstånd används, tillståndet skall placeras i fordonets främre del så att tillståndets framsida är klart synligt för kontroll. I bilaga till Vägverkets föreskrifter om parkeringstillstånd för rörelsehindrade föreskrivs att baksidans högra del av tillståndet skall innehålla följande text. ”Om detta tillstånd används, skall det anbringas på fordonets främre del så att framsidan är klart synlig för kontroll.” Föreskrifterna överensstämmer i nämnda delar med Europeiska unionens råds rekommendation 98/376/EG av den 4 juni 1998 om parkeringstillstånd för personer med funktionshinder.

Av det anförda måste anses följa att rätten att parkera på den aktuella parkeringsplatsen förutsätter, förutom erforderligt parkeringstillstånd, att tillståndet används på det sätt som framgår av Vägverkets föreskrifter. Eftersom parkeringstillståndet inte var placerat klart synligt för kontroll skall PH åläggas betalningsansvar för parkeringsanmärkningen. Någon möjlighet för domstol att undanröja betalningsansvaret för en meddelad parkeringsanmärkning

på den grunden att överträdelsen kan anses som obetydlig finns inte (jfr
Högsta domstolens beslut denna dag i mål Ö 2837-03).

I avgörandet har deltagit: justitieråden Munck, Lennander, Victor,
Dahllöf och Virdesten (referent)
Föredragande revisionssekreterare: Gulesjö

